

Disciplina în Adunare

Disciplina în Adunare

- scrisoare -

17 Octombrie 1907

Către Fr. P.

Frate, scump,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea ta bună și pentru micul articol care o însoțea. Nu era absolut nimic de schimbat în el, numai că eu aș pune ca titlu: „Fă binele și dă mărturie”. Nu știu dacă-l vei găsi mai bun; eu îl voi modifica după dorința ta. Subiectul tratat în aceste câteva rânduri este într-adevăr foarte important.

Am constatat, ca și tine, cu tristețe, că frământarea continuă aici. Eu evit să mă implic în vreun fel, înțelegând - cam târziu, după umiltoare experiențe — că Satan caută să distrugă lucrarea, semănând neîncredere referitor la exercitarea disciplinei în Adunare. Te asigur că m-am gândit bine, de câteva luni, la „măsura de credință pe care Dumnezeu a împărțit-o fiecăruia”, ca să mă conformez la aceasta.

Dar noi avem de-a face cu aspecte mult mai periculoase, după părerea mea. Să vrei să reglezi totul nu este altceva decât orgoliu și o bună doză de satisfacție de sine. Un asemenea gând este cu atât mai rău și periculos, pentru că, sub pretextul sfințeniei Adunării, se ia Domnului grija de a interveni, se înlocuiește dependența de El cu activitatea noastră și ne sustrage obligației de a ne suporta unii pe alții.

Eu sunt de multe ori foarte apăsător de aceste tendințe, în care văd tot atâta pericol pentru o adunare ca și în delăsare și în mondenitate.

Mă înțelegi desigur, dragă frate!

Singura resursă este RUGĂCIUNE neîncetată!

fratele tău devotat,

H. Rossier

(din Rev. Le Mess. Ev. vol. 1949)